

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.504 van 25 september 2014
in de zaak A. 213.541/XII-7742**

In zake: 1. de NV TRADELEC INTERNATIONAL
2. de NV Q2C
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Bert Luyten en Hans Van den Nieuwenhof
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Oudeleeuwenrui 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK PARKEER-
AGENTSCHAP, nv van publiek recht
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Peeters
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 augustus 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van het Brussels Hoofdstedelijk Parkeeragentschap nv naar publiek recht van 14 augustus 2014, zoals gevoegd bij het schrijven van het Brussels Hoofdstedelijk Parkeeragentschap nv naar publiek recht van 14 juli 2014, waarbij wordt beslist de opdracht ‘Levering van software voor het beheer van de parkeercontrole, vrijstellingskaarten en controleterminals op de weg. Perceel 1: Software voor de controle van het parkeerbedrijf + PDA’ te gunnen aan de Sigmax Law Enforcement bv, vennootschap naar Nederlands recht en niet aan de thv nv Q2C – nv Tradelec”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 september 2014, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hans Van den Nieuwenhof, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaten Patrick Peeters en Julie Vanhoenacker, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het Brussels Hoofdstedelijk Parkeeragentschap, een nv van publiek recht, schrijft een beperkte offerteaanvraag uit voor “Levering van software voor het beheer van de parkeercontrole, vrijstellingskaarten en controleterminals op de weg”.

De opdracht is onderverdeeld in twee percelen: 1) de software voor het beheer van de parkeercontrole + PDA, en 2) geïnformatiseerd systeem voor de controle en het beheer van de vrijstellingskaarten.

De voorliggende vordering heeft enkel perceel 1 als voorwerp.

3.2. De beperkte offerteaanvraag wordt bekendgemaakt in het Bulletin der Aanbestedingen van 23 juni 2014.

De opdracht wordt beheerst door het bijzonder bestek nr. BMB 2014.002.

3.3. De gunningscriteria zijn: (A) planning (10 ptn), (B) prijsofferte (30 ptn) en (C) technische kwaliteit (60 ptn).

Aangaande de beoordeling van het gunningscriterium “technische kwaliteit” staat in het bestek te lezen:

“Voor elk element van het criterium ‘C’, worden volgende waarderingscoëfficiënten toegepast: uitstekend: 1; zeer goed : 0,8; goed : 0,6 ; onvoldoende : 0,4 ; slecht : 0,2 ; onbestaande: 0.

Het aantal punten voor elk criteriumelement wordt bereikt door haar gewicht te vermenigvuldigen door de waarderingscoëfficiënt. Het behaalde cijfer voor het criterium is de som van de behaalde cijfers per element van het criterium”.

In het technisch deel van het bestek is, wat perceel 1 betreft, een lijst opgenomen van 134 eisen. De voor de beoordeling van de voorliggende vordering relevante eisen zijn:

- Eis 17:

“In de eerste fase dient de software de verschillende gemeenten te kunnen voorzien van software waar alle opvolging kan gebeuren, door zowel de gemeenten, als door het Parkeeragentschap. Een klant kan dus lokaal naar de gemeente gaan om informatie te vragen of klagen over een retributiebon, maar kan dit ook op het Parkeeragentschap doen”.

- Eis 18:

“In de tweede fase zal het de bedoeling zijn dat het Parkeeragentschap de volledige communicatie en opvolging zelf kan doen. De software dient hiervoor dus ook de nodige rechten te voorzien. Voorbeeld: een medewerker van het Parkeeragentschap zal in een zoekscherm alle mogelijke retributiebonnen van alle verschillende gemeenten kunnen opzoeken. Een medewerker van een gemeente zal enkel kunnen zoeken in retributiebonnen die zijn uitgeschreven op zijn of haar grondgebied (zie verder) en waarvan de inkomsten dus gaan naar zijn of haar gemeente.

Hoe de leverancier ervoor zorgt dat de software deze rechten herkent, is volledig vrij te bepalen”.

- Eis 31:

“Het moet ook op eenvoudige manier mogelijk zijn voor de administratie om aan een bepaald grondgebied een nieuw type van controle toe te voegen, dit zal dan door synchronisatie tussen de controlesoftware en de verwerkingssoftware worden toegevoegd op de PDA. Het is mogelijk dat het gebruik van persoonlijke parkeermeters in wagens zal worden toegelaten. De controlesoftware zal dan uitgebreid dienen te worden met een manier om te controleren of de persoonlijke parkeermeter juist is ingesteld”.

- Eis 37:

“De parkeersteward zal de nummerplaten scannen via de PDA, de controlesoftware zal deze nummerplaten automatisch herkennen en ineens invoegen in de software. Hierdoor kan de software automatisch een aantal processen opstarten ter controle van het gescande voertuig”.

- Eis 39:

“Door aan te duiden op welke manier een wagen correct heeft betaald of een geldige vergunning heeft, kunnen er data gegenereerd worden zodat die data gebruikt kunnen worden in verdere studies over het parkeergedrag van een bepaalde gemeente of het Gewest. Let wel: er worden met deze tellingen geen nummerplaten mee opgeslagen zodat er enkel geweten is op welke manier een bepaalde parkeerplaats bezet is en niet door wie”.

- Eis 89:

“De leverancier dient op te geven op welke manier dit kan en hoe dit kan. Let wel: ook deze acties moeten worden teruggevonden in de geschiedenis van de bon”.

Tevens wordt in het technisch deel bepaald:

“In zijn kandidatuur vermeldt de inschrijver de technische informatie op basis waarvan de aanbestedende overheid het volgende moet kunnen nagaan:

- of de eisen van het bestek nageleefd zullen worden;
- het geboden kwaliteitsniveau.

[...]

Op algemeen niveau, zal de inschrijver voor elk perceel het volgende afzonderlijk bezorgen:

[...]

- Om de AO de mogelijkheid te bieden om duidelijk te vast te stellen of de voorgestelde oplossing aan de verschillende eisen van het BMB voldoet, is de kandidaat verplicht hiervan de stand van zaken toe te lichten in het document in bijlage (Type-Model ‘Eis’).”

Ten slotte wordt in het technisch deel een “Demo” omschreven:

“Het geven van een demonstratie door de inschrijver, van bepaalde componenten van de uitrusting, maakt integraal deel uit van de beoordeling van de verschillende inschrijvers. Het doel van deze demonstratie is uitdrukkelijk het beoordelen van door de inschrijver voorgestelde componenten in gebruiksomstandigheden. Ze moeten de opdrachtgever in de mogelijkheid stellen om een aantal cruciale componenten, alsook informatie ervan, te beoordelen in ‘real-time’.”

3.4. Elke kandidaat van de vier geselecteerde kandidaten, waaronder de verzoekende partijen en de bv Sigmax Law Enforcement, hebben een offerte voor één of voor beide percelen ingediend. De in het geding zijnde offertes van de verzoekende partijen en de gekozen inschrijver hebben betrekking op perceel 1.

In het evaluatierapport van de offertes, waaraan als bijlage tevens een “Evaluatierooster voor de technische kwaliteiten per eisen BMB: Perceel 1” is gevoegd, wordt inzake het gunningscriterium “technische kwaliteit” gesteld:

“- De oplossing van TRADELEC-Q2C.thv behaalt de tweede score: 42,63 op 60. De voorgestelde oplossing in het kader van het schriftelijk dossier lijkt te beantwoorden aan alle eisen van het bijzonder lastenboek. Echter heeft de voorgestelde oplossing tijdens de demo niet kunnen aantonen dat deze in staat is om concreet te beantwoorden aan bepaalde eisen van de opdracht. Deze tekortkomingen hebben vooral betrekking op de karakteristieken van de software voor het beheer van de controle namelijk voor het veiligheidsbeleid van de gegevens met een persoonlijk karakter, het ‘CRM’ gedeelte (Customer Relationship Management), de rapporteringsmodule, de scanning van de nummerplaten, een intuïtieve workflow voor de PDA. De oplossing van TRADELEC.Q2C.thv is als geheel een operationeel systeem maar er zouden veel ontwikkelingen gerealiseerd moeten worden om volledig aan de eisen van de opdracht te kunnen beantwoorden.

- De oplossing van SIGMAX behaalt de beste score: 57,31. De voorgestelde oplossing die werd gepresenteerd tijdens de demo beantwoordt volledig aan de technische eisen van het bijzonder lastenboek. Het systeem is al operationeel en haar exploitatie zou enkel een instellingsfase nodig hebben, waardoor het risico op vertragingen gelinkt aan de ontwikkelingsfase aanzienlijk verminder[d] wordt. Het verschil in ‘technische kwaliteit’ tussen TRADELEC-Q2C.thv en SIGMAX bevindt zich vooral op niveau van de bestaande functionaliteiten van de module

‘controlesoftware’ en ‘verwerkingssoftware’ (als eerste de eisen: 21, 42, 42, 43, 46, 49, 53, 60, 80, 89, 91, 93, 99, 105, 114, 218, 133 en als tweede de eisen: 17, 18, 22, 23, 26, 28, 32, 33, 36, 40, 55, 66, 85, 104, 107, 112, 116, 129, 131)”.

Specifiek wat de eisen 17, 18, 31, 37, 39 en 89 betreft wordt in het evaluatierooster geoordeeld:

- Eis 17: “nee niet aangetoond”.
- Eis 18: “gedeeltelijk moet nog ontwikkeld worden zoals gezegd tijdens demo”.
- Eis 31 : “niet gezien in software”.
- Eis 37 : “nee”.
- Eis 39: “nee, er kan enkel genoteerd worden of er betaal[d] is via sms of bewonerskaart. Andere betalingsmodaliteiten waren niet beschikbaar. De gegevens van de nummerplaat worden opgeslagen, dit mag niet vanwege privacy redenen als een wagen geldig geparkeerd heeft”.
- Eis 89 : “nee”.

In het evaluatierapport wordt uiteindelijk tot de volgende beoordeling gekomen:

Toekenningscriteria	TRADELEC-Q2C	SIGMAX	CEVI
A - Planning (10 punten)	10	10	0
B - Prijsofferte(30 punten)	27,94	15,65	26,81
C - Technische kwaliteiten (60ptn)	42,63	57,31	18,54
Totaal (100 punten)	80,57	82,96	45,35

Er wordt dan ook voorgesteld de opdracht te gunnen aan de bv Sigmax Law Enforcement.

3.5. Bij beslissing van 14 augustus 2014 van de voorzitter van de raad van bestuur van de verwerende partij wordt de opdracht voor perceel 1 gegund aan de bv Sigma Law Enforcement. Dit is de bestreden beslissing.

3.6. De verzoekende partijen worden bij brief van 14 augustus 2014 op de hoogte gebracht van de bestreden beslissing.

Bij brief van 26 augustus 2014 vragen de verzoekende partijen om overleg met de verwerende partij.

3.7. Bij brief van 29 augustus 2014 melden de verzoekende partijen dat het overleg van 28 augustus 2014 met de verwerende partij geen resultaten heeft opgeleverd, maar dat zij steeds bereid zijn tot bijkomend overleg.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

5. Te dezen is evenwel ook de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten’ van toepassing.

Krachtens artikel 15, eerste lid, van die wet kan de uitvoering worden geschorst van de thans bestreden beslissing in aanwezigheid van een ernstig middel of een klaarblijkelijke onwettigheid.

Overeenkomstig artikel 15, tweede lid, echter wordt de vordering tot schorsing voor de Raad van State uitsluitend ingesteld volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er dient te dezen dan ook enkel nog te worden onderzocht of minstens één ernstig middel wordt aangevoerd, dan wel een klaarblijkelijke onwettigheid aanwezig is, die de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting

6. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “artikel 25 van de Wet van 15 juni 2006 betreffende de overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten van werken, leveringen en diensten” en de “algemene beginselen van behoorlijk [bestuur] waaronder het beginsel van eerlijke mededinging en het transparantiebeginsel en het beginsel ‘patere legem quam ipse fecisti’.”

De verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift dat voormelde bepaling en beginselen werden geschonden:

“Doordat, de verwerende partij in de bestreden gunningsbeslissing met betrekking tot het 3de gunningscriterium ‘Technische kwaliteit’ de offertes heeft beoordeeld aan de hand van subgunningscriteria, namelijk de 134 ‘Eisen’ zoals vermeld in het technisch gedeelte van het bestek; Terwijl, het bestek met betrekking tot het 3de gunningscriterium ‘Technische kwaliteit’ enkel bepaalt dat dit gunningscriterium wordt beoordeeld op basis van ‘elementen’ van dit gunningscriterium; Dat echter nergens in het bestek wordt bepaald welke deze te toetsen ‘elementen’ zouden zijn; Dat evenmin wordt bepaald de 134 ‘Eisen’ in het technisch gedeelte van het bestek de ‘elementen’ zouden betreffen waaraan het 3de gunningscriterium zou worden beoordeeld; Dat dit impliceert dat verwerende partij niet heeft vermeld in haar bestek dat het 3de gunningscriterium zou worden getoetst aan de hand van subgunningscriteria; Dat verwerende partij derhalve haar beoordelingsmethode heeft gewijzigd tijdens de gunningsprocedure door de offerte te toetsen aan de 134 Eisen en daarvoor punten toe te kennen”.

Beoordeling

7. De verzoekende partijen bekritisieren in het middel in essentie dat de verwerende partij “haar beoordelingsmethode heeft gewijzigd tijdens de gunningsprocedure door de offerte te toetsen aan de 134 Eisen”.

8. Wat de beoordelingsmethode zelf betreft – de manier waarop de aanbestedende overheid tijdens de evaluatie van de offertes de beoordelings-elementen analyseert en waardeert in het licht van de toe te kennen scores – lijkt het tot de beoordelingsvrijheid van de aanbestedende overheid te behoren om de volgens haar best geschikte beoordelingsmethode van de gunningscriteria te kiezen, zij het dat die vrijheid beperkt wordt door de beginselen van behoorlijk bestuur en door hetgeen zijzelf in haar bestek heeft bepaald.

Geen enkele rechtsbepaling of -beginsel lijkt de aanbestedende overheid ertoe te verplichten om haar beoordelingsmethode vooraf te preciseren of bekend te maken.

9. Te dezen dienden, zoals in het hiervoor aangehaalde technisch deel is voorgeschreven, de inschrijvers toe te lichten dat zij voldeden aan de diverse in het technisch deel van het bestek uitdrukkelijk opgesomde eisen, en de verzoekende partijen maken aldus niet met de vereiste *prima facie* ernst aannemelijk dat zij niet konden voorzien dat hun offerte voor het technisch criterium zou worden getoetst aan die eisen.

Het bestek schrijft wel een beoordelingsmethode voor maar specificeert bij het betrokken gunningscriterium niet uitdrukkelijk welke gegevens zouden worden beoordeeld met die methode. De verzoekende partijen zeggen echter niet welke die gegevens dan wel zouden moeten zijn, als het zoals zij betogen blijkbaar niet de technische eisen zou mogen betreffen.

Voorts lijkt op het eerste gezicht het belang van de verzoekende partijen bij het middel niet aannemelijk, nu zij in hun tweede middel stellen “dat zij voldaan hebben aan de respectievelijke in het bestek gestelde Eisen”. Aldus lijkt niet te kunnen worden ingezien waarom een beoordeling aan de hand van die eisen, zelfs als deze als subcriteria zouden moeten worden aangemerkt, nadelig zou zijn voor de verzoekende partijen, minstens verduidelijkt het verzoekschrift zulks niet.

In elk geval lijkt de grief van de verzoekende partijen dat de beoordelingsmethode zou zijn gewijzigd feitelijk onjuist. Zij lijken de beoordelingsmethode met het voorwerp van die methode te verwarren.

10. Het middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting

11. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “artikel 25 van de Wet van 15 juni 2006 betreffende de overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten van werken, leveringen en diensten; artikelen 4 en 5 van de Wet van 17 juni 2013 betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten; artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk [bestuur] waaronder het beginsel van eerlijke mededinging en het transparantiebeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het (materiële en formele) motiveringsbeginsel”.

De verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift dat voornoemde bepalingen en beginselen werden geschonden:

“Doordat, de verwerende partij de offerte van verzoekende partij met betrekking tot het 3de gunningscriterium ‘Technische kwaliteit’

onzorgvuldig en foutief heeft beoordeeld; Dat verwerende partij onder meer wat de ‘Eisen’ 17, 18, 31, 38 en 39, 50 56, 89, 110 en 124 betreft foutieve scores had toegekend; Dat de motivering betreffende de puntentoekenning voor deze Eisen derhalve onjuist is; Dat verwerende partij specifiek wat Eis 110 betreft 0 op 1 toekent en motiveert met ‘nee’; terwijl de oplossing voor deze beschreven wordt in de offerte van verzoekende partijen;

Terwijl, uit de offerte, en de daarbij gevoegde documentatie en toelichting, van verzoekende partijen blijkt dat zij voldaan hebben aan de respectievelijke in het bestek gestelde Eisen; Dat zij dienovereenkomstig ook de maximumpunten had dienen te moeten krijgen derwijze dat niet SIGMAX, maar verzoekende partij de economisch voordeligste offerte zou zijn; Dat specifiek wat Eis 110 betreft, verwerende partij gehouden was om minstens te motiveren waarom verzoekende partijen de oplossing voor Eis 110 niet zouden hebben aangeboden en beschreven, niettegenstaande deze oplossing uitgebreid wordt omschreven in de offerte van verzoekende partijen”.

Beoordeling

12. De verzoekende partijen bekritisieren in het middel de wijze van beoordeling van bepaalde eisen door de verwerende partij.

Het komt bij de appreciatie van de offertes aan de hand van de in het bestek opgenomen eisen echter niet aan de Raad van State toe om een eigen beoordeling in de plaats van deze van het bestuur te stellen. De Raad kan desgevraagd enkel nagaan of de betrokken motieven in rechte ter verantwoording van het bestreden besluit in aanmerking mogen worden genomen, wat onder meer vereist dat ze naar behoren zijn bewezen, en dat daarbij de appreciaties van het bestuur de perken van de redelijkheid niet te buiten zijn gegaan.

13. Wat betreft eis 17 wordt in de offerte van de verzoekende partijen gesteld, met verwijzing naar de bijgevoegde documentatie ‘Q2C-Setup-BO’:

“De Q2C backoffice software kan op meerdere locaties gebruikt worden. Hiervoor is het aangeboden Azure platform een perfecte oplossing. Bedrijven zoals OPC, Vinci Park, Besix Park en Qpark gebruiken deze functionaliteiten volop”.

De verzoekende partijen verduidelijken in hun verzoekschrift dat zij de enigen zijn die aan deze eis kunnen voldoen.

14. De stelling dat geen andere inschrijver kan voldoen aan de eis lijkt op het eerste gezicht niet aangetoond, nu de verwerende partij van oordeel is dat ook de gekozen inschrijver voldoet aan deze eis. De verzoekende partijen beweren in hun middel daarenboven niet dat de gekozen inschrijver een lagere score op het gunningscriterium ‘Technische kwaliteit’ diende te behalen, waardoor zij lijken te erkennen dat de gekozen inschrijver op deze eis correct werd beoordeeld. Minstens lijkt er dan ook sprake van een tegenstrijdigheid in de ontwikkeling van de grief.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar het feit dat op het eisenformulier werd geantwoord “dat dit mogelijk is” en naar “blz. 15 e.v.” van het document ‘Q2C-Setup-BO’ dat betrekking heeft op “Opzetten Nieuwe Gemeente in Q2C”, tonen de verzoekende partijen op het eerste gezicht niet aan waarom de verwerende partij niet mocht oordelen dat niet is aangetoond dat is voldaan aan eis 17 die stelt dat moet worden voorzien in software “waar alle opvolging kan gebeuren, door zowel de gemeenten, als door het Parkeeragentschap” waardoor “[e]en klant [...] dus lokaal naar de gemeente [kan] gaan om informatie te vragen of klagen over een retributiebon, maar [...] dit ook op het Parkeeragentschap [kan] doen”.

De loutere bewering in het verzoekschrift dat tijdens de “Demo” werd aangetoond dat aan deze eis is voldaan, laat niet toe hierover anders te oordelen.

15. Wat betreft eis 18 argumenteren de verzoekende partijen in het verzoekschrift:

“EIS 18 is een expliciete vraag naar een deelaspect van EIS 17. Indien in het Eisenformulier wordt bevestigd dat aan EIS 17 wordt voldaan, volgt hier onmiddellijk uit dat ook voldaan wordt aan EIS 18”.

Uit het “evaluatierooster voor de technische kwaliteiten per eisen BMB: Perceel 1” volgt dat niet is aangetoond dat aan eis 17 is voldaan en de verzoekende partijen hebben, zoals hiervoor is vastgesteld, niet aangetoond dat dit een schending zou inhouden van de in het middel ingeroepen bepalingen en beginselen. De grief inzake eis 18 die is gesteund op het feit dat zou zijn aangetoond dat is voldaan aan eis 17, steunt dan ook op een feitelijk uitgangspunt dat niet kan worden bijgevalen.

16. Wat betreft eis 39 wordt in de offerte van de verzoekende partijen gesteld: “Dit is aanwezig in de mobile en kan in de backoffice opgevraagd worden”.

Met de loutere bewering in het verzoekschrift dat de “toezegging in het Eisenformulier dat de Eis zal worden voldaan [...] een afdoende garantie uit[maakt] voor de verwerende partij” tonen de verzoekende partijen niet aan, en al zeker niet met de vereiste *prima facie* ernst, dat de beoordeling in het evaluatierooster wat betreft eis 39, die in een “0” resulteert, niet zou mogen worden bijgevalen. Dat de manier van werken van de verzoekende partijen “een zeer gangbare praktijk in de industrie” zou zijn, lijkt alvast op gespannen voet te staan met de beoordeling in het evaluatierooster dat de gekozen inschrijver voldoet aan eis 39 en de verzoekende partijen niet beweren dat deze beoordeling wat betreft de gekozen inschrijver onterecht zou zijn.

17. Wat betreft eis 37 wordt door de verzoekende partijen erkend dat dit in de “Demo” niet werd getoond, waardoor de verwerende partij hiervoor terecht lijkt te hebben geoordeeld dat dit dan ook niet werd aangetoond.

Ook wat betreft eisen 31 en 89 wordt niet met de vereiste *prima facie* ernst aangetoond dat het voldoen aan de eisen bleek op de “Demo”. De verzoekende partijen beweren van wel, terwijl de verwerende partij dit in de nota uitdrukkelijk tegenspreekt.

Nu uit het voorgaande blijkt dat de grieven inzake eisen 17, 18, 31, 37, 39 en 89 niet kunnen worden bijgevalen, moet worden vastgesteld dat de bewering dat de verzoekende partijen voor die eisen telkens één punt moesten behalen, ook niet kan worden gevolgd. Dit houdt in dat, zelfs indien de grieven wat betreft de andere in het verzoekschrift besproken eisen zouden worden aanvaard, de verzoekende partijen hoogstens 82,8/100 lijken kunnen behalen als totaalscore, zoals ter terechtzitting in het mondeling advies van het auditoraat werd aangegeven, zonder dat de verzoekende partijen daarop reageerden.

Aangezien aan de gekozen inschrijver een totaalscore van 82,96/100 werd toegekend en de verzoekende partijen niet beweren dat hij minder had moeten behalen, hebben de verzoekende partijen geen belang bij de grieven inzake de overige eisen.

18. Het middel is bijgevolg niet ernstig.

VI. Besluit

Geen van de middelen is ernstig gebleken. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient dan ook te worden verworpen.

VII. Kosten

19. De partijen vragen dat de andere partij zou worden veroordeeld tot betaling van de kosten van het geding, daarin inbegrepen een rechtsplegingsvergoeding.

20. Overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Artikel 67 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, is krachtens artikel 4 van het koninklijk besluit van 28 maart 2014 ‘betreffende de rechtsplegingvergoeding bedoeld in artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973’ toepasselijk op de procedures in het administratief kort geding zoals de onderhavige.

Dit artikel 67 bepaalt:

“§ 1. Het basisbedrag van de rechtsplegingvergoeding bedraagt 700 euro, het minimumbedrag 140 euro en het maximumbedrag 1.400 euro.

In afwijking van het voorgaande lid bedraagt het maximumbedrag 2.800 euro voor de geschillen betreffende de regelgeving inzake de overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten”.

21. Er is aldus grond om met toepassing van voornoemde bepalingen aan de verwerende partij het basisbedrag van 700 euro toe te kennen, nu zij door de verwerping van de vordering tot schorsing als in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 september 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest